

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăzeci și nouă

Declinul politic și destinul profetic: sfârșitul Partidului Democrat și al Partidului Republican în contextul profeției biblice

Jeff Pippenger

2024-05-03

Identificăm sfârșitul Partidului Democrat și al Partidului Republican în istoria fiarei din pământ. Fiara din pământ din Apocalipsa, capitolul treisprezece, este împărțită între Partidul Republican și Partidul Democrat, care se confruntă în cadrul istoriei profetice a cornului republican. Coarnele sunt simboluri ale puterilor, iar ambele coarne cuprind microcosmosuri ale relației lor profetice în propria lor istorie profetică. Pentru cornul republican, acel microcosmos este ilustrat de cele două partide politice principale care străbat istoria Statelor Unite. Statele Unite sunt unul dintre puținele regate identificate în istoria profetică, alcătuite din două puteri. Toate națiunile anterioare ale profeției biblice care sunt reprezentate prin două puteri tipică Statele Unite. Imperiul medo-persan, Franța (Sodoma și Egiptul) și Israel, cu regatele sale de nord și de sud, toate contribuie la caracteristicile profetice ale Statelor Unite.

Imperiul medo-persan din Daniel, capitolul opt, avea două coarne, iar cornul cel de pe urmă (Persia) s-a ridicat mai înalt. Am identificat acest element arătând că Partidul Democrat a intrat pe scena istoriei înaintea Partidului Republican, astfel încât Partidul Republican va fi, în cele din urmă, ultimul dintre cele două partide. Primul președinte republican a intrat pe scena istoriei ca răspuns la poziția pro-sclavie a Partidului Democrat, iar primul președinte republican a proclamat Proclamația de Emancipare în 1863, care a fost la mijlocul Războiului Civil din Statele Unite și anul rebeliunii pentru biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană.

Ultimul președinte republican este prefigurat de primul președinte republican, astfel încât ultimul președinte va intra în istorie în mijlocul unui război civil între Partidul Democrat pro-sclavie și propriul său Partid Republican anti-sclavie. Sclavia promovată de Partidul Democrat din zilele de pe urmă este o sclavie globală. Asemenea primului președinte republican, ultimul președinte republican va fi asasinat de partidul pro-sclavie, după cum Trump a fost asasinat politic în alegerile furate din 2020. În calitate de al șaselea președinte de la timpul sfârșitului din 1989, Trump ar fi cel mai bogat președinte și i-ar stârni pe globaliștii nu doar ai Statelor Unite, ci ai întregii lumi. Astfel, prin anunțul său din 2015 de a candida la președinție, a fost inițiat războiul civil politic între Partidul Democrat al globaliștilor pro-sclavie și Partidul Republican anti-sclavie.

În împlinirea capitolului unsprezece din Apocalipsa, Trump a fost asasinat politic în alegerile furate din 2020, iar Partidul Democrat a început să se bucure pe străzi, până când a devenit evident că, în 2022, Trump urma să candideze din nou la președinție. Atunci o mare teamă i-a cuprins pe globaliști, în împlinirea capitolului unsprezece din Apocalipsa, iar ostilitățile lor s-au intensificat. Mărturia coarnelor medo-persane atestă că ultimul corn care avea să se ridice (Partidul Republican)

avea să iasă la urmă și să se înalțe mai sus. Ultimul președinte republican va birui asupra Partidului Democrat.

Alegerile din 2024 marchează sfârșitul Partidului Democrat, căci nu va mai avea niciodată ocazia de a desemna un candidat prezidențial înainte ca legea duminicală să pună capăt istoriei profetice a fiarei din pământ. La legea duminicală încetează, de asemenea, Partidul Republican. Partidul Democrat își încetează existența la alegerile din 2024, iar Partidul Republican la legea duminicală. Legea duminicală, fiind sfârșitul celei de-a șasea împărății a profeției biblice, a fost ilustrată prin începutul fiarei din pământ în 1798. Caracteristica profetică principală a fiarei din pământ este „vorbirea” ei. În 1798, Statele Unite au adoptat Alien and Sedition Acts, care, în consecință, tipifică legea duminicală, când Statele Unite vorbesc ca un balaur.

Între 1776 și 1798, Statele Unite, deși nu deveniseră încă a șasea împărăție a profeției biblice, marchează trei jaloane ale vorbirii Statelor Unite. Acea perioadă a condus la începutul domniei fiarei din pământ ca a șasea împărăție a profeției biblice și, prin urmare, reprezintă o perioadă care conduce la încheierea domniei fiarei din pământ ca a șasea împărăție. Declarația de Independență din 1776, urmată de Constituția din 1789 și de Legile Străinilor și Sedițiunii din 1798, reprezintă trei jaloane în istoria care duce la încheierea domniei fiarei din pământ ca a șasea împărăție, la legea duminicală. Împlinirea acelor trei jaloane este reprezentată diferit în istoria atât a Partidului Democrat, cât și a Partidului Republican.

Actul Patriotic din 2001 indică începutul suprimării independenței cetățenilor Statelor Unite și a fost tipificat prin proclamația pe care adevărații patrioți ai istoriei americane au enunțat-o odată cu Declarația de Independență. Piatra de hotar a Actului Patriotic este cea dintâi dintre trei pietre de hotar atât pentru Partidul Republican, cât și pentru Partidul Democrat.

Partidul Democrat își încetează existența la alegerile din 2024, ceea ce deschide calea ordinelor executive ale lui Trump, care au fost prefigurate de Legile privind Străinii și Sedițiunea. Ulterior, ordinele executive pe care Trump le va emite nu reprezintă legea duminicală, ci constituie un tipar al vorbirii ca un balaur, căci ele vor fi folosite de Trump pe măsură ce el împlinește identificarea făcută de Sora White, potrivit căreia „despotismul activ” va avea loc în zilele din urmă. Despotismul este un termen ce desemnează o dictatură, care este împlinită prin ordinele executive ce sunt tipificate în Legile privind Străinii și Sedițiunea. Când Trump își va pune în aplicare ordinele executive, va avea loc o răsturnare a Proceselor Pelosi, care au marcat președinția eșuată a lui Biden.

Perioada de timp care identifică sfârșitul partidelor Democrat și Republican poartă semnătura lui Alfa și Omega, căci începutul fiecărei perioade reprezintă sfârșitul. Din acest motiv, primul reper pentru Partidul Democrat este Patriot Act din 2001, iar al doilea reper îl constituie Procesele Pelosi, care au început în 2021. Aceste procese reprezintă o respingere deplină a Constituției din 1789. Procesele Pelosi reprezintă reperul de mijloc în linia Partidului Democrat, care a fost prefigurat atunci când Constituția a fost ratificată de treisprezece colonii, la treisprezece ani după 1776. Procesele Pelosi reprezintă răzvrătire împotriva Constituției și au fost prefigurate de 1789. Al treilea reper pentru linia Partidului Democrat este punctul în care Partidul Democrat își încheie

existența ca partid politic.

Ele se încheie la alegerile din 2024, iar odată ce are loc investiția din 2025, al doilea set de procese Pelosi va fi declanșat prin ordine executive, care au fost prefigurate de Actele privind străinii și sedițiunea. Astfel, al treilea reper pentru Partidul Democrat îl constituie Actele privind străinii și sedițiunea din 1798. Perioada care reprezintă sfârșitul Partidului Democrat începe cu alegeri, o investiție și introducerea războiului juridic politic satanic și se încheie cu alegeri, o investiție și introducerea războiului juridic politic satanic.

Pentru Partidul Republican, primul reper este Patriot Act din 2001, tipificat prin Declarația de Independență din 1776. Al doilea reper nu este același cu al doilea reper al Partidului Democrat. Pentru Democrați, al doilea reper, reprezentat de Constituția din 1789, l-au constituit primele Procese Pelosi; însă pentru Republicanii, al doilea reper, reprezentat de asemenea de Constituția din 1789, este Legea privind Străinii și Sedițiunea, care se împlinește odată ce a doua investiție a lui Trump este înfăptuită în 2025. Cum pot Legile privind Străinii și Sedițiunea din 1798 să reprezinte Constituția din 1789?

La a doua investiție a lui Trump, ordinele sale executive, care sunt prefigurate de Actele privind Străinii și Sedițiunea din 1798, inițiază nu doar un al doilea set de Procese Pelosi, ci, de asemenea, inițiază formarea icoanei fiarei. Perioada formării icoanei fiarei începe și se încheie cu vorbirea ca un balaur. Vorbirea de la începutul perioadei reprezintă instaurarea puterilor împărătești, care sunt reprezentate drept o dictatură, sau, cum o numește Sora White, „despotism”. Vorbirea ca un balaur de la sfârșitul perioadei formării icoanei fiarei identifică autoritatea puterilor religioase care se instituie deasupra puterilor politice.

Declarația de Independență a fost o declarație împotriva tiraniei atât a autorității politice a regilor Europei, cât și a autorității religioase a Bisericii Romei. Perioada formării icoanei fiarei este aceea în care aceste două puteri corupte sunt contopite, autoritatea religioasă deținând controlul asupra raportului. În procesul formării sau al contopirii acestor două puteri, autoritatea religioasă este cea care se ridică la urmă și este superioară. Prin urmare, începutul acelei perioade reprezintă sfârșitul aceleiași perioade. Actele privind străinii și sedițiunea din 1798 reprezintă sfârșitul Partidului Democrat și constituie al treilea lor reper, dar, totodată, reprezintă al doilea reper în perioada de încheiere a Partidului Republican. Al treilea reper pentru Partidul Republican este impunerea duminicii.

Pentru Partidul Democrat, cele trei repere, reprezentate de 1776, 1789 și 1798, tipifică 2001 (1776), primul set de procese Pelosi din 2021 (1789) și al doilea set de procese Pelosi din 2025 (1798).

Pentru Partidul Republican, cele trei repere reprezentate de 1776, 1789 și 1798 tipifică 2001 (1776), a doua serie a proceselor Pelosi din 2025 (1789) și legea duminicală (1798).

1776, 1789 și 1798 reprezintă douăzeci și doi de ani, iar douăzeci și doi este simbolul combinației dintre divinitate și umanitate. Aceste trei borne de hotar poartă mărturia „Adevărului”, căci ele arată că prima și ultima bornă identifică același adevăr. 1776 identifică stabilirea independenței, iar

1798 identifică înlăturarea independenței. Ele reprezintă, așadar, prima și ultima literă ale alfabetului ebraic, care este alcătuit din douăzeci și două de litere. A treisprezecea literă este un simbol al răzvrătirii, iar împreună acele trei litere, prima, a treisprezecea și ultima, se combină pentru a forma cuvântul ebraic „Adevăr”.

1776 reprezintă 11 septembrie 2001 și marchează începutul timpului de pecetluire al celor o sută patruzeci și patru de mii. Aceasta marchează începutul stropirii ploii târzii, care este perioada de timp când dragonul este dat fiarei pentru serviciile prestate, întrucât partidul Democrat-dragon va fi înfrânt de partidul Republican-fiară.

În cursul acelei istorii, pecetluirea adevăratului corn protestant este împlinită în perioada de timp în care Domnul Își întinde mâna pentru a doua oară, ca să adune poporul identificat drept izgoniții lui Israel, care va fi înălțat ca un steag la legea duminicală.

La 18 iulie 2020, adevăratul corn protestant a fost risipit, iar la douăzeci și doi de ani după 2001, în iulie 2023, lucrarea celei de-a doua strângeri a fost inițiată de un glas care striga în pustie. Prima strângere a avut loc în 2001, când îngerul din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât pe când marile clădiri ale orașului New York se prăbușeau. Coborârea aceluși înger a reprezentat începutul timpului pecetluirii, iar coborârea lui Mihail, arhanghelul, la 18 iulie 2020 a reprezentat încheierea timpului pecetluirii. Isus, ca Alfa și Omega, ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început; așadar, elementele profetice ale primei strângeri, care a început la 11 septembrie 2001, reprezintă elementele profetice care au loc în cea de-a doua strângere.

Există trei ilustrații clare ale celei de-a doua strângeri, care reprezintă istoria încheierii timpului pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii: istoria lui Hristos; istoria soliilor primului și celui de-al doilea înger, din 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844; precum și istoria celui de-al treilea înger, de la 22 octombrie 1844 până la răzvrătirea din 1863. Acești trei martori stabilesc a doua strângere a celor o sută patruzeci și patru de mii, de la iulie 2023 până la apropiata lege duminicală. Dacă izolăm câte un element distinct din fiecare istorie, găsim dovada rolului Celui de-al Treilea Vai.

La încheierea adunării de tabără de la Exeter, la 17 august 1844, a fost proclamat mesajul Strigătului de la miezul nopții. Acea proclamare reprezenta proclamarea mesajului Strigătului de la miezul nopții în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, căci ambele istorii au fost și sunt o împlinire a pildei celor zece fecioare. Sora White identifică faptul că intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim a reprezentat proclamarea Strigătului de la miezul nopții în 1844. Singura dată când Hristos a călărit vreodată un animal a fost la intrarea Sa în Ierusalim, iar animalul pe care L-a călărit a fost un măgar, care este simbolul Islamului. În perioada celei de-a doua strângeri, din 1844 până în 1863, în 1848 Sora White identifică faptul că națiunile europene erau mâniate, iar mânierea națiunilor în acea istorie a fost realizată prin amenințările unui război continuu adus asupra Europei de către Islam. În fiecare dintre cele trei istorii ale unei a doua strângeri este identificat rolul Islamului în al treilea Vai.

Timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii a început la 11 septembrie 2001, printr-un atac-surpriză din partea Islamului celui de-al treilea Vai, asupra țării glorioase moderne a Statelor

Unite. Douăzeci și doi de ani mai târziu, la 7 octombrie 2023, Islamul celui de-al treilea Vai a lansat un atac-surpriză asupra țării glorioase antice. La iminenta lege duminicală, care este marele cutremur din Apocalipsa unsprezece, al treilea Vai vine din nou pe neașteptate, în timp ce înfăptuiește încă o dată un atac-surpriză asupra țării glorioase moderne.

Răzvrătirea reprezentată de Israelul literal, ca simbol al celor care L-au răstignit pe Mesia lor, și cele trei atacuri-surpriză ale Islamului din Vaiul al treilea poartă semnătura „Adevărului”. Mesajul care îi pecetluiește pe cei o sută patruzeci și patru de mii îndeplinește lucrarea străngerii, pentru a doua oară, a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și are loc într-o perioadă în care activitățile Islamului din Vaiul al treilea sunt în desfășurare.

Perioada profetică, reprezentată ca „a doua străngere”, identifică în mod distinct perioade profetice specifice care alcătuiesc întreaga istorie a „cele de-a doua străngeri”. Pogorârea lui Hristos după învierea Sa marchează începutul lucrării Sale de a-i aduna pe cei care fuseseră risipiți la cruce.

Atunci Iisus le-a zis: Toți vă veți sminti din pricina Mea în noaptea aceasta; căci este scris: Voi lovi Păstorul, și oile turmei se vor risipi. Matei 26:31.

După cele trei zile în mormânt, Hristos S-a pogorât la ucenici, inițiind o perioadă de patruzeci de zile de învățatură personală, care a fost urmată de o perioadă de zece zile de unificare și rugăciune, înaintea revărsării fără măsură a Duhului Sfânt la Cincizecime.

Tratatul dintâi l-am alcătuit, o, Teofile, despre tot ceea ce a început Isus să facă și să învețe, până în ziua în care a fost înălțat, după ce, prin Duhul Sfânt, a dat porunci apostolilor pe care îi alesese; Căroră, de asemenea, li S-a arătat viu, după patima Sa, prin multe dovezi de netăgăduit, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbind despre cele privitoare la Împărăția lui Dumnezeu; Și, pe când era împreună cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, despre care — a zis El — ați auzit de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă; dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt nu după multe zile. Deci, când s-au adunat laolaltă, L-au întrebat, zicând: Doamne, în vremea aceasta ai de gând să restaurezi iarăși Împărăția lui Israel? El le-a zis: Nu este al vostru să cunoașteți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa stăpânire. Ci veți primi putere când Duhul Sfânt Se va coborî peste voi; și Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului. Și, după ce a spus acestea, pe când ei priveau, a fost înălțat; și un nor L-a luat dinaintea ochilor lor. . . . Și când a sosit pe deplin ziua Cincizecimii, toți erau împreună, cu un cuget, în același loc. Și deodată a venit din cer un vuiet ca de vânt năprasnic care sufla și a umplut toată casa unde ședeau. Faptele Apostolilor 1:1-9, 2:1, 2.

Timp de patruzeci de zile, urmate de cele zece zile în care ucenicii trebuiau să „aștepte” făgăduința Tatălui, Hristos Își aduna ucenicii pentru a doua oară. Perioada de așteptare în Ierusalim este un simbol al unei vremi de zăbovire, în acord cu timpurile de zăbovire din Matei douăzeci și cinci și Habacuc doi. Întreaga perioadă este identificată de Hristos ca începând cu lucrarea lui Ilie, atunci când Ioan boteza, iar întreaga perioadă s-a încheiat cu botezul Duhului Sfânt la Cincizecime. Botezul este un simbol al morții, al îngropării și al învierii, astfel că semnul de hotar din mijlocul întregii perioade a fost crucea, căci întreaga perioadă poartă semnătura „Adevărului”.

Întreaga perioadă începe cu botezul lui Hristos de către Ioan, când Duhul Sfânt S-a pogorât în chip de porumbel. Apoi a început lucrarea adunării ucenicilor care aveau să fie temelia templului creștin. La sfârșitul acelei perioade, Hristos Își adună ucenicii pentru a doua oară, iar perioada celei de-a doua adunări este o repetare a perioadei primei adunări, căci Hristos ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul lui.

Crucea fusese prefigurată prin botezul lui Hristos, iar ambele evenimente au început o lucrare de adunare a ucenicilor. Reperul care identifică începutul și sfârșitul reprezintă moartea, îngroparea și învierea. După înviere, patruzeci de zile de încercare în pustie au reprezentat patruzeci de zile de învățătură după coborârea Sa la ucenici. Ambele perioade de patruzeci de zile reprezintă deopotrivă un adevăr de căpetenie, pe care Iisus îl exprimă astfel: "Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu."

În acea perioadă de timp, Isus le-a deschis ucenicilor toate cele mărturisite de prooroci cu privire la Hristos, identificând astfel acea perioadă drept o deschidere a Cuvântului Său profetic.

Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi către un sat numit Emaus, care era cam la șaizeci de stadii depărtare de Ierusalim. Și vorbeau între ei despre toate cele întâmplare. Și s-a întâmplat că, pe când vorbeau împreună și cugetau, Însuși Iisus S-a apropiat și mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuți, ca să nu-L recunoască. ... Atunci le-a zis: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima să credeți toate câte au spus prorocii! Nu trebuia oare Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și, începând de la Moise și de la toți prorocii, le-a tâlcuit, în toate Scripturile, cele despre Sine. Și s-au apropiat de satul spre care mergeau; iar El Se făcea că vrea să meargă mai departe. Dar ei L-au rugat stăruitor, zicând: Rămâi cu noi, că este spre seară și ziua s-a plecat. Și a intrat să rămână cu ei. Și s-a întâmplat că, pe când ședea cu ei la masă, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au recunoscut; iar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Luca 24:13-16, 26-31.

Hristos a zăbovit împreună cu ucenicii care nu au recunoscut cine este El, până când le-a deschis ochii: „Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a tâlcuit în toate Scripturile cele privitoare la Sine.” Ochii lor s-au deschis când li s-a dat să mănânce „pâine”. După patruzeci de zile, Hristos S-a înălțat la cer și „a dispărut dinaintea ochilor lor”, așa cum făcuse cu ucenicii din Emaus la începutul celor patruzeci de zile de instruire. Atunci au început cele zece zile de pregătire pentru Cincizecime, care prefigurează legea duminicală ce are să vină în curând.

La marele cutremur, care este legea duminicală, al treilea Vai al Islamului vine curând, iar Islamul este „vântul de răsărit” „aspru” al lui Isaia, adică suflarea lui Ezechiel care vine din cele patru vânturi ale lui Ioan, reținute în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Odată ce cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți, cele patru vânturi sunt dezlegate și „deodată s-a auzit un sunet din cer, ca vuietul unui vânt năvalnic și puternic, și a umplut toată casa.” Islamul celui de-al Treilea Vai lovește „deodată” și pe neașteptate și produce „sunetul din cer”, care este a Șaptea Trâmbiță, ce identifică momentul când taina lui Dumnezeu este încheiată, iar taina lui Dumnezeu este încheiată pentru cei o sută patruzeci și patru de mii atunci când divinitatea (revărsarea Duhului Sfânt) este unită în mod permanent cu umanitatea, iar Domnul vine

deodată la templul Său (casa în care erau adunați ucenicii) și intră în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Domnul voiește să ne suim pe munte — mai direct în prezența Lui. Ne apropiem de o criză care, mai mult decât oricare altă vreme de la întemeierea lumii, va cere consacrarea deplină a fiecăruia dintre cei ce numesc Numele lui Hristos.

O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru este cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Trebuie să avem ungerea sfântă de la Dumnezeu, botezul Duhului Său; căci acesta este singurul agent eficace în răspândirea adevărului sacru. Duhul lui Dumnezeu este Acela care însuflețește facultățile lipsite de viață ale sufletului spre a prețui lucrurile cerești și atrage afecțiunile către Dumnezeu și către adevăr.

Este privilegiul nostru să-L luăm pe Dumnezeu la cuvânt. Când Isus era pe punctul de a-Și părăsi ucenicii, pentru a Se înălța la cer, El i-a însărcinat să ducă mesajul Evangheliei tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor. Le-a spus să rămână în Ierusalim până când vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Acest lucru era esențial pentru reușita lor. Ungerea sfântă trebuia să se pogoare peste slujitorii lui Dumnezeu. Toți cei care erau pe deplin identificați drept ucenici ai lui Hristos și asociați cu apostolii ca evangheliști s-au adunat împreună la Ierusalim. Au lăsat deoparte toate neînțelegerile. Au stăruit într-un cuget în rugăciune și cerere, ca să primească împlinirea făgăduinței Duhului Sfânt; căci trebuiau să propovăduiască Evanghelia în dovedirea Duhului și în puterea lui Dumnezeu. Era un timp de mare primejdie pentru urmașii lui Hristos. Erau ca niște oi în mijlocul lupilor, totuși erau îmbărbătați, pentru că Hristos înviase din morți, li Se arătase și le făgăduise o binecuvântare deosebită care avea să-i facă în stare să iasă să propovăduiască Evanghelia Sa lumii. Așteptau împlinirea făgăduinței Sale și se rugau cu o fervoare deosebită.

Aceasta este tocmai calea care trebuie urmată de cei care iau parte la lucrarea proclamării venirii Domnului pe norii cerului; căci un popor trebuie pregătit să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Deși Hristos le dăduse ucenicilor Săi făgăduința că vor primi Duhul Sfânt, aceasta nu înlătura necesitatea rugăciunii. Cu atât mai stăruitor se rugau; stăruiau într-un cuget în rugăciune. Cei care sunt acum angajați în lucrarea solemnă de pregătire a unui popor pentru venirea Domnului ar trebui, de asemenea, să stăruiască în rugăciune. Ucenicii dintâi erau într-un cuget. Nu aveau speculații, nicio teorie iscoditoare de înaintat cu privire la felul în care avea să vină binecuvântarea făgăduită. Erau una în credință și în duh. Erau de un cuget.

Înlăturați orice îndoială. Lepădați-vă de temeri și dobândiți experiența pe care a avut-o Pavel când a exclamat: „Am fost răstignit împreună cu Hristos; și totuși trăiesc; dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; iar viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” [Galateni 2:20.] Predați-I lui Hristos totul și lăsați ca viața voastră să fie ascunsă împreună cu Hristos în Dumnezeu. Atunci veți fi o putere spre bine. Unul va pune pe fugă o mie, iar doi vor pune pe fugă zece mii. Lucrători ai Evangheliei, 369-371.